De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Zeventien

Het tweede wee – deel vier

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 en 637

De „sleutel” die de bodemloze put opent, is de slag bij Ninevé, vervuld in 627, vijf jaar vóór Mohammed in 632 stierf. Vijf jaar later, in 637, namen de moslimlegers de hoofdstad van Perzië in, een van de twee grote supermachten die aan de slag bij Ninevé deelnamen. Deze gebeurtenis verschoof het machtsevenwicht in het Midden-Oosten ingrijpend. De slag bij Ninevé in 627 putte de kracht van het Perzische Rijk uit, en tien jaar later kwam aan het Perzische Rijk een einde.

Vernedering—782

Honderdvijftig jaar na Mohammeds dood in 632, tijdens de Abbasidische veldtocht van 782, lanceerde het Abbasidische leger (naar verluidt ongeveer 95.000 man sterk) een massale invasie in Byzantijns gebied in Klein-Azië (het huidige Turkije). Het rukte op tot aan Chrysopolis, recht tegenover Constantinopel aan de overzijde van de Bosporus—en kwam daarmee zeer dicht bij de Byzantijnse hoofdstad. De Byzantijnen leden onder keizerin Irene een zware nederlaag. Als gevolg daarvan werden de Byzantijnen gedwongen een vernederende wapenstilstand van drie jaar te ondertekenen, waarbij zij instemden met de betaling van een grote jaarlijkse schatting (ongeveer 70.000–90.000 gouden dinars) en met de overdracht van zijden gewaden en gijzelaars. Deze veldtocht was een van de grootste en succesvolste Abbasidische invallen in Byzantijnse gebieden gedurende de 8e eeuw. Zij toonde de groeiende macht van het Abbasidische kalifaat en de voortgaande neergang van het Byzantijnse Rijk.

Vijf maanden

In Openbaring hoofdstuk negen worden de „vijf maanden”, die gelijkstaan aan honderdvijftig jaar, tweemaal genoemd: eenmaal in vers vijf en opnieuw in vers tien.

> En hun werd gegeven dat zij hen niet zouden doden, maar dat zij vijf maanden gepijnigd zouden worden; en hun pijniging was als de pijniging van een schorpioen, wanneer hij een mens steekt. En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken en die niet vinden; en zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen wegvluchten. En de gestalten van de sprinkhanen waren aan paarden gelijk, die tot de strijd gereedgemaakt zijn; en op hun hoofden waren als het ware kronen, goud gelijk, en hun gezichten waren als gezichten van mensen. En zij hadden haar als haar van vrouwen, en hun tanden waren als tanden van leeuwen. En zij hadden borstharnassen, als het ware borstharnassen van ijzer; en het geluid van hun vleugels was als het geluid van wagens met vele paarden, die ten strijde snellen. En zij hadden staarten, schorpioenen gelijk, en er waren angels in hun staarten; en hun macht was de mensen vijf

maanden schade toe te brengen. Openbaring 9:5–10.

Er zijn twee onderscheiden profetische perioden van honderdvijftig jaar in de vijfde bazuin van Openbaring 9. De eerste loopt van de dood van Mohammed in 632 tot aan de vernedering van keizerin Irene van Oost-Rome in 782. Hoofdstuk 9 duidt de opkomst van de islam op zeer gedetailleerde wijze aan. Vanaf de vereniging van de stammen in 606, via de slag bij Ninevé in 627, tot aan de dood van Mohammed in 632, en vervolgens tot aan de nederlaag van Perzië in 637, wordt de opkomst en ontwikkeling van de islam nauwkeurig gevolgd in Gods profetisch Woord. De islam van Arabië is de macht in de eerste profetie van honderdvijftig jaar van kwelling. De vereniging van de stammen door Mohammed in 606; vervolgens de „sleutel”-slag bij Ninevé in 627, gevolgd door Mohammeds voorspelling van de ondergang van zowel Perzië als Rome omstreeks 628, en vervolgens zijn dood in 632. Deze data vertegenwoordigen een specifieke opeenvolging van gebeurtenissen in de lijn van de islam.

Honderdvijftig jaar nadat Mohammed in 632 was gestorven, verschoof de machtsbasis van de islam van Arabië naar Turkije, toen zij Oost-Rome geheel terugdreef tot aan Constantinopel. Het eerste wee vertegenwoordigde de islam van Arabië, en het tweede wee vertegenwoordigde de islam van Turkije. Binnen het eerste wee duiden beide tijdsprofetieën van honderdvijftig jaar op het onderscheid tussen de islam van Arabië en de islam van Turkije, evenals ditzelfde onderscheid in dezelfde waarheid wordt weergegeven in het onderscheid tussen het eerste en het tweede wee.

De eerste honderd vijftig jaar begonnen met de ondergang van Perzië en eindigden met Rome, ingesloten binnen de muren van Constantinopel. De tweede periode van honderd vijftig jaar begon met de overwinning van Osman (ook Ottman genoemd) bij Nicomedia. De Ottomaanse overwinning bij Nicomedia verwijst naar het beleg van Nicomedia (het huidige İzmit, Turkije), dat plaatsvond van 1333 tot 1337, toen sultan Orhan Gazi (zoon van Osman I, de stichter van het Ottomaanse beylik) de belangrijke Byzantijnse stad Nicomedia belegerde. De stad hield enkele jaren stand, maar gaf zich uiteindelijk in 1337 over wegens hongersnood en gebrek aan voorraden. Het Byzantijnse garnizoen mocht naar Constantinopel vertrekken. Nicomedia was een van de laatste grote Byzantijnse bolwerken in Klein-Azië (Anatolië). De val ervan maakte in feite een einde aan de Byzantijnse heerschappij over het grootste deel van westelijk Anatolië. Deze overwinning stelde de Ottomanen in staat hun macht in Bithynië te consolideren en zich verder uit te breiden in de richting van de Bosporusstraat. Zij vormde een belangrijke opstap naar de uiteindelijke Ottomaanse verovering van Constantinopel (die meer dan een eeuw later, in 1453, plaatsvond). Het beleg wordt vaak beschouwd als een van de vroege sleuteloverwinningen die het kleine Ottomaanse beylik veranderden in een opkomende regionale macht.

Toen de tweede periode van honderdvijftig jaar binnen de eerste bazuin op 27 juli 1449 ten einde liep, zocht de laatste Constantijn toestemming van de islamitische sultan om de troon van Oost-Rome te bestijgen, en onderging aldus dezelfde vernedering als keizerin Irene aan het einde van de eerste honderdvijftig jaar van de twee „vijf maanden”-perioden van Openbaring negen. De vernedering van „keizerin Irene” en ook van „Constantijn de laatste” was een voorafbeelding van de latere vernedering van de Ottomanen, toen zij bij de afsluiting van de tijdprofetie van het tweede wee de bescherming van de vier grote Europese mogendheden zochten tegen de dreiging van

Egypte.

Het Pantheon

De pioniers begrepen en onderwezen terecht dat de uitdrukking „de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen” in Daniël acht, vers elf, door Constantijn werd vervuld.

> Ja, hij verhief zich zelfs tot aan de Vorst van de heerschare, en door hem werd het gedurig offer weggenomen, en de plaats van Zijn heiligdom werd neergeworpen.

Het „heiligdom” dat hier wordt aangeduid, was de Pantheontempel in de stad Rome, en de „plaats van” die tempel was Rome. Rome werd door Constantijn „terneergeworpen” toen hij ervoor koos de hoofdstad van zijn rijk in het jaar 330 naar Constantinopel te verplaatsen. Vers elf sluit aan bij Openbaring dertien, en vers twee duidt dezelfde gebeurtenissen aan.

> En het beest dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn voeten waren als de voeten van een beer, en zijn muil als de muil van een leeuw; en de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht.

De draak was het heidense Rome, en het heidense Rome droeg in 330 zijn „zetel” van gezag over aan de Roomse kerk, toen het de hoofdstad naar het oosten verplaatste en aldus een machtsvacuüm achterliet waarvan de pauselijke kerk gretig gebruikmaakte. Wanneer wij de lijn van het oostelijke Rome volgen vanaf het jaar 330 tot 1453, dan zien wij dat bij het begin van de profetie van het oostelijke Rome de stad Rome vernederd wordt door Constantijns verwerping van Rome. Die vernedering werd herhaald met keizerin Irene in 782, aan het einde van de eerste honderdvijftig jaren van kwelling. Beide vernederingen werden herhaald door Constantijn de laatste.

Merkwaardige Opkomsten en Nederlagen

De vijfde en zesde bazuin van Openbaring negen verschaffen de bijzonderheden van de val van het oostelijke Rome, terwijl zij tevens de opkomst en ondergang van de islam te boek stellen. De Inspiratie onderricht ons de “opkomst en ondergang” van de koninkrijken in de boeken Daniël en Openbaring te bestuderen. Die koninkrijken bezitten hun eigen onderscheidende kenmerken, verbonden met hun eigenaardige “opkomsten en ondergangen”. De val van Juda werd teweeggebracht door drie aanvallen op Jeruzalem. De Hebreeën werden naar Babylon weggevoerd en zouden onder drie decreten terugkeren, die de 2.300 jaren zouden inluiden welke ertoe leidden dat de drie engelen van 1798 tot 1844 in de geschiedenis verschenen. Babylon viel in één nacht. Rome desintegreerde, en binnen die desintegratie werden twee aspecten van Rome voorgesteld onder de aanduiding van het westelijke of het oostelijke Rome. De opkomst en ondergang van het Ptolemeïsche rijk en het Seleucidische rijk in het eerste derde deel van Daniël elf typificeert de opkomst en ondergang van het pauselijke Rome. Dat getuigenis is eenvoudig de conclusie van het verhaal van Alexander en de ontbinding van Griekenland. Anders dan Rome werd Griekenland in vier delen verdeeld die uiteindelijk twee werden. Rome werd verdeeld in oost en west, en daarna werd het westelijke Rome profetisch in drieën verdeeld, als voorstelling van Romes drievoudige regering. Voor het oostelijke Rome verdeelde Constantijn zijn koninkrijk onder zijn drie zonen.

Het is duidelijk dat het westelijke en het oostelijke Rome parallelle lijnen zijn die de Roomse kerk en de Romeinse staat vertegenwoordigen. Met die tweevoudige verdeling is er een verdere drievoudige verdeling. Griekenland was vier in twee, Babylon was één nacht, Juda was drie aanvallen. Bij de islam wordt hun "opkomst" voorgesteld als een "loslating" en hun "ondergang" als een "bedwang".

Hun opkomst begon met Mohammed en zij werden beteugeld op 11 augustus 1840. Zij werden losgelaten en onmiddellijk beteugeld op 9/11. Zij werden onlangs losgelaten op 7 oktober 2023 en zijn sindsdien beteugeld in Gaza. De islam zal opnieuw worden losgelaten om de oprichting van het beeld van het beest te markeren. De lijn van de islamitische profetische geschiedenis die in hoofdstukken negen tot en met elf in het boek Openbaring wordt voorgesteld, identificeert de profetische geschiedenis van de islam van de derde wee. 'De profetische geschiedenis van de islam van de derde wee' wordt ook voorgesteld door de zevende en ook de derde engel. De derde engel trad op 22 oktober 1844 aan, toen de zevende engel begon te bazuinen. De derde engel en de derde wee traden bij 9/11 de profetische geschiedenis binnen. Van 9/11 tot aan de zondagswet heeft de profetische geschiedenis van de eerste en tweede wee zich herhaald en herhaalt zij zich nog steeds.

De „sleutel" van de slag om Ninevé brengt twee mogendheden, Rome en Perzië, in een directe en onafscheidelijke verbinding met de islam. Ninevé duidt duidelijker dan enig andere Schriftplaats op de geleidelijke ondergang van zowel het westelijke als het oostelijke Rome.

Herodes is een symbool van de draak; hij vertegenwoordigde Rome. De draak aan het einde van de wereld is de Verenigde Naties. Bij de zondagswet valt het zesde koninkrijk, het zevende begint, maar zij geven hun koninkrijk aan het achtste koninkrijk op hun eigen verjaardagsfeest. Het zevende koninkrijk is zojuist geboren en stemt er onmiddellijk mee in zijn koninkrijk voor één uur aan de hoer van Babylon te geven, zoals werd uitgebeeld doordat Herodes Salome tot de helft van zijn koninkrijk beloofde.

Juist waar de Verenigde Staten vallen, wordt de Verenigde Naties geboren en wordt de drievoudige unie ten uitvoer gebracht. Herodes is de draak, en Herodias is het pausdom, en de Verenigde Staten is Salome. Herodes bevond zich in een onwettige huwelijksverbintenis, want hij was gehuwd met de vrouw van zijn broer, en op profetisch niveau bevond hij zich in een incestueuze verhouding met Salome, want het is duidelijk dat hij haar begeerde terwijl zij danste. De draak heeft betrekkingen met zowel de moeder als de dochter. Dit is belangrijk om te zien wanneer men vaststelt dat het westelijke en het oostelijke Rome respectievelijk kerkelijke sluwheid en staatsmanskunst vertegenwoordigen. Rome, het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie, plaatste het pausdom profetisch op de troon, en door dit te doen was het een voorafbeelding van de Verenigde Staten, die het pausdom opnieuw op de troon zullen plaatsen.

De geleidelijke ondergang van het westelijke Rome van 330 tot 476 vertegenwoordigt de geleidelijke ondergang van de Verenigde Staten van 1798 tot aan de zondagswet. Het jaar "330" en het jaar "1798" zijn beide profetische wegmarkeringen, die in het boek Daniël "de bestemde tijd" of "de tijd van het einde" worden genoemd. 330 markeert het begin van het westelijke en het oostelijke Rome. Het einde van beide is de vernedering van de Romeinse leider, evenals

Constantijn aan het begin de stad Rome vernederde. 476 was het einde van een profetische periode die markeert hoe de prestigieuze politieke structuur van Rome in drie stappen uiteenviel. Een periode die begon met de verwerping van de stad in 330, werd gevolgd door de vernedering van hun gehele politieke structuur — hun roemrijke republiek, die voor het oude Rome het voornaamste punt van trots was, werd ontmanteld — en bereikte uiteindelijk 476, toen er nooit meer een heerser over Rome zou zijn die uit een werkelijke Romeinse bloedlijn voortkwam. Twee lijnen van Rome die beginnen in het jaar 330, en de passage waarin die twee lijnen worden uiteengezet, omvatten ook twee profetische lijnen van vijf maanden. De lijn van het westelijke Rome begint en eindigt met geleidelijke vernedering. De lijn van het oostelijke Rome begint en eindigt met geleidelijke vernedering in 1449, toen de laatste Constantijn toestemming vroeg om te regeren.

Een van de perioden van vijf maanden leidt tot het einde van de Arabische islam als brandpunt van de profetie en tot het begin van de Turkse islam in 782. Op die datum wordt keizerin Irene vernederd, in overeenstemming met de vernedering van de laatste Constantijn aan het einde van de tweede profetie van vijf maanden. Twee profetieën van vijf maanden binnen één verhalende eenheid van vijftien verzen. De ene beeldt een geschiedenis uit van de islam van Arabië, de andere die van de islam van Turkije. Beide eindigen met de vernedering van Oost-Rome. De voltooiing van een van de profetieën werd vervuld doordat een vrouw werd vernederd en de andere doordat een man werd vernederd. Regel op regel identificeren zij een vernedering van de kerk en van de staat van Oost-Rome. Beide vernederingen worden teweeggebracht door de islam van het eerste wee. De vernedering van de laatste Constantijn in 1449 luidt een periode van vier jaar in, die eindigt in 1453, wanneer de muren van Constantinopel neerstorten. 1449 vertegenwoordigt een vernedering, en in 1453 storten de muren neer en komt een koninkrijk ten einde.

De dood van Mohammed

Een van de twee perioden van vijf maanden begint met de dood van Mohammed, die in vers elf wordt aangeduid als de „koning die over hen was”.

> En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de afgrond; zijn naam is in de Hebreeuwse taal Abaddon, maar in de Griekse taal heeft hij de naam Apollyon.

De koning over hen was Mohammed, want hij wordt geïdentificeerd in vers één, zodat hij niet een andere islamitische figuur is; hij is Mohammed, de koning, en een koning is een koninkrijk en de islam is het koninkrijk van Mohammed.

> En de vijfde engel blies op de bazuin, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de afgrond gegeven. En hij opende de afgrond; en er steeg rook op uit de afgrond, als de rook van een grote oven; en de zon en de lucht werden verduisterd vanwege de rook van de afgrond. En uit de rook kwamen sprinkhanen voort over de aarde; en hun werd macht gegeven, zoals de schorpioenen van de aarde macht hebben. Openbaring 9:1–3.

De herhaling van het eerste en tweede wee binnen het derde wee loopt parallel met de herhaling van de eerste en tweede engel binnen de derde engel. Mohammed, de koning, werd de sleutel

gegeven om de afgrond te openen, en 9/11 markeert het moment waarop de derde engel bekrachtigd wordt. Christus daalde vervolgens als de machtige Engel neer toen de eerste slag van Bileam in de profetische geschiedenis aanbrak. Daarna werd de afgrond geopend en werd de islam opnieuw een onderwerp van de wereldgeschiedenis. Christus leidde Zijn volk vervolgens terug naar de oude paden van Jeremia en de boodschap van het derde wee en de derde engel begon te weerklinken. In 2015 kondigde Trump zijn voornemen aan om zich kandidaat te stellen voor het presidentschap, waarmee hij de globalistische drakenmachten in beroering bracht, en de afgrond liet vervolgens het atheïsme los dat Trump uiteindelijk doodde in de straten van Sodom en Egypte. Bij de zondagswet zal het beest, dat de achtste is en uit de zeven voortkomt, uit de afgrond opkomen. Het begin van de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend en het einde daarvan markeren de opkomst van een macht uit de afgrond.

> Het beest dat gij zaagt, was en is niet; en het zal opkomen uit de afgrond en ten verderve gaan; en zij die op de aarde wonen, van wie de namen niet geschreven staan in het boek des levens van de grondlegging der wereld af, zullen zich verwonderen wanneer zij het beest zien dat was en niet is, en nochtans is. Openbaring 17:8.

De islam is de sleutel die op 11 september de bodemloze put opende en die bij de zondagwet de bodemloze put opent. Midden in de tijd van de verzegeling kwam ook het draak-beest van het globalisme uit de bodemloze put tevoorschijn.

> En wanneer zij hun getuigenis zullen hebben voleindigd, zal het beest dat opkomt uit de afgrond oorlog tegen hen voeren, hen overwinnen en hen doden. Openbaring 11:7.

De sleutel die alle drie de wegmarkeringen opent van een macht uit de bodemloze put, werd gegeven aan Mohammed, de koning van het koninkrijk van de islam. De slag bij Ninevé in 627 stelde een strijd voor tussen twee machten die de kracht van beide strijdende partijen uitputte, waardoor de islam snel in macht kon opkomen. De sleutel werd op 11 september omgedraaid en de opkomst van de islam begon, hoewel zij kort daarna werd beteugeld. De slag bij Ninevé werd op 11 september getypeerd, want daar begon de opkomst van de islam toen de machtige engel neerdaalde om de aarde met Zijn heerlijkheid te verlichten, en ook de ster, wat boodschapper betekent, uit de hemel viel. De slag bij Ninevé wordt ook aan het einde getypeerd, wanneer de zondagswet komt en de tweede periode van de Donkere Middeleeuwen begint, terwijl de rook van de islamitische godsdienst de zon verduistert.

Exeter

De zondagswet wordt getypeerd wanneer de boodschap van de middernachtsroep het kamp van Exeter bereikt. Dan beginnen de laatste bewegingen van de oprichting van het beeld van het beest. De vorming, of de oprichting, van het beeld begon op 9/11, maar aan het einde van de periode is de periode van de verkondiging van de middernachtsroep ook een fractal van de gehele periode van de vorming van het beeld die op 9/11 begon. Het begin vertegenwoordigt het einde. Het eerste wee typeert het derde wee, evenals de eerste engel de derde engel typeert. De slag om Ninevé aan het einde van de verzegelingstijd identificeert de slag om Ninevé aan het begin. De slag om Ninevé bij de zondagswet is het einde van de verzegelingstijd die op 9/11 begon, maar zij is ook het einde van

de periode van de verkondiging van de middernachtsroep. De slag om Ninevé wordt daarom aan het begin van de verkondiging van de middernachtsroep getypeerd, hetgeen de laatste stappen in de vorming van het beeld van het beest in de Verenigde Staten identificeert; en bij de zondagswet begint de aanvang van de vorming van het beeld van het beest in de wereld. Ninevé is de sleutel die de verschillende lijnen uitlijnt, die hun volmaakte vervulling vinden in de verborgen geschiedenis van vers veertig.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.